

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 500/2020-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. novembra 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastúpenej advokátkou JUDr. Máriou Kanthovou, Župná 20, Komárno, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Ndc 5/2020 z 29. apríla 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. júla 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základných práv podľa čl. 46

ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Ndc 5/2020 z 29. apríla 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľka uviedla, že rozhodnutím Centra právnej pomoci, Kancelárie Komárno (ďalej len „centrum právnej pomoci“) sp. zn. KAKN/17103/2020 z 2. júla 2020 jej bol priznaný nárok na bezplatnú právnu pomoc. Právna zástupkyňa sťažovateľky ustanovená centrom právnej pomoci doručila ústavnému súdu doplnenie ústavnej sťažnosti 21. októbra 2020.

2. Sťažovateľka bola spolu s manželom (spolu ďalej aj „žalobcovia“) v procesnom postavení žalobkyne v konaní o neprimeraný zásah do súkromného a rodinného života vedenom pod sp. zn. 8 C 1/2019 na Okresnom súde Komárno (ďalej len „okresný súd“) proti okresnému súdu a Krajskému súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“).

Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že okresný súd a krajský súd svojimi rozhodnutiami extrémne a neprimerane zasiahli do jej súkromného a rodinného života tým, že nepoužili miernejšie prostriedky a v rozpore s § 34 Trestného zákona uložili žalobcovi (manželovi sťažovateľky) nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov. Podľa slov sťažovateľky „*Oba súdy rozhodovali zaujato, nespravodlivo a zákerne.*“.

Žalobcovia považovali postup súdov v trestnej veci žalobcu za nesprávny a nespravodlivý, a preto podali návrh na prikázanie sporu (konania o neprimeranom zásahu do rodinného a súkromného života, pozn.) z dôvodu vhodnosti Okresnému súdu Bratislava I alebo Okresnému súdu Bratislava II, alebo Okresnému súdu Bratislava III.

3. Najvyšší súd napadnutým uznesením nevyhovел návrhu žalobcov na prikázanie sporu z dôvodu vhodnosti.

4. Sťažovateľka v ďalšej časti poukázala na odôvodnenie napadnutého uznesenia a skonštatovala porušenie označených článkov ústavy a dohovoru.

V závere sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol o jej ústavnej sťažnosti nálezom: „1. Základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ] - žalobkyne 1/ a [REDAKOVANÉ]

██████ žalobcu 2/ na súdnu ochranu, právo na spravodlivý súdny proces, právo na zákonné a spravodlivé rozhodnutie, právo na rovnosť účastníkov konania garantované v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. apríla 2020 sp. zn. 8Ndc/5/2020 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Ndc/5/2020 zo dňa 29. apríla 2020 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľke sa priznáva náhrada trov konania v sume...“

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

8. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie veci ústavným súdom

9. Ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti absentuje ústavnoprávne relevantná argumentácia a odôvodnenie namietaného porušenia v petite označených ústavných práv sťažovateľky (požiadavka plynúca z § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Navyiac, v petite sťažovateľka požaduje aj vyslovenie porušenia označených práv vo vzťahu k manželovi, ktorý síce v konaní o neprimeranom zásahu do rodinného a súkromného života vystupuje v pozícii žalobcu, avšak ústavnú sťažnosť proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu nepodal.

10. Sťažovateľka zastúpená kvalifikovanou právnou zástupkyňou – advokátkou síce k svojej ústavnej sťažnosti priložila kópiu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu základných práv a slobôd (požiadavka plynúca z § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde) a v petite ústavnej sťažnosti označila ústavné práva, ktoré mali byť napadnutým uznesením porušené (požiadavka plynúca z čl. 127 ústavy a § 123 zákona o ústavnom súde), avšak odôvodnenie ústavnej sťažnosti, podľa ktorého „*najvyšší súd porušil*“ práva sťažovateľky, nezodpovedá zákonným požiadavkám na uvedenie argumentácie a odôvodnenia ústavnej sťažnosti (resp. odôvodnenia namietaného porušenia v petite označených ústavných práv), a to ani pri maximalizácii materiálneho prístupu ústavného súdu k podanej ústavnej sťažnosti a jej obsahu. Ústavný súd nevie ani čiastkovo

vypozorovať z obsahu ústavnej sťažnosti argumenty sťažovateľky ústavno-relevantne odôvodňujúce tvrdenie o porušení označených ústavných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

11. Vzhľadom na prezentované závery ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

12. Ako *obiter dictum* ústavný súd dopĺňa, že sťažovateľku zastúpenú advokátkou nevyzýval na doplnenie ústavnej sťažnosti, a to z dôvodu zachovania hospodárnosti a efektívnosti konania. Ústavný súd pri predbežnom prejednaní ústavnej sťažnosti a oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že ani po potenciálnom doplnení odôvodnenia ústavnej sťažnosti by nebolo možné uvažovať o prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

Pokiaľ sťažovateľka, resp. žalobcovia budú naďalej toho názoru, že v ich právnej veci, teda v konaní o zásahu do súkromného a rodinného života, rozhodoval nesprávne („*zaujato*“) obsadený súd, nič im nebráni, aby svoje argumenty prezentovali v ďalšom konaní, v merite veci pred všeobecnými súdmi a domáhali sa ochrany svojich práv podaním odvolania proti rozhodnutiam prvoinštančného súdu [§ 365 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku: „Odvolanie možno odôvodniť len tým, že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.“], prípadne dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu [§ 420 písm. e) Civilného sporového poriadku: „Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.“].

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu